

Arrest

nr. 349 630 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 14 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. TORRES *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2024 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Verzoeker diende op 14 juli 2025 een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 november 2025 werd de aanvraag onvankelijk verklaard. Bij beslissing van 12 januari 2026 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Met het arrest 349 629 van 1 juli 2026 verwierp de Raad het beroep tegen die beslissing.

1.3. Op 6 augustus 2025 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 januari 2026 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2025 werd ingediend door:

D., F. (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko geboren te NADOR

op (...)1982

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in 2023 op illegale wijze naar België. Op 03.11.2024 kreeg betrokkene een bevel het grondgebied te verlaten. Op 14.07.2025 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op 14.07.2025 werd een ongegronde beslissing genomen voor dit verzoek 9ter.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een legale zoon zou hebben met zijn ex-partner. Betrokkene legt hier echter geen geboorteakte van voor, de vaderlijke afstamming wordt niet bewezen. Betrokkene toont aldus de verwantschap met zijn zoon niet aan. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene evenmin samenwoont met deze zoon of enig bewijs van effectieve banden voorlegt met deze zoon. Betrokkene verwijst naar een procedure kindregeling bij de familierechtbank van Nijvel, hij legt hier echter geen bewijzen van voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt dat hij niet naar Marokko terug zou kunnen keren omdat hij zijn leven in België zou uitgebouwd hebben en hij al ettelijke jaren niet meer in Marokko zou geweest zijn. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 41 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt dat hij het geld niet zou hebben om naar Marokko te reizen, dit is een blote bewering gezien hij ons geen zicht geeft op zijn financiële middelen. Bovendien is hij zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Marokko. Hij wist dat zijn verblijf in België precair was. Hij kan indien nodig beroep doen op zijn (familiaal) netwerk. Hij kan ook Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie aanspreken.

Betrokkene stelt dat het in Marokko niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken. Betrokkene legt geen bewijzen van voor dat hij tevergeefs trachtte aan documenten te raken, dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van sociale en economische belangen in België liggen en dat hij niets meer heeft in Marokko. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.

Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zijn familieband met zijn zus en haar kinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Zijn zus koos ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en hij opteerde er voor om pas later ook naar België te komen. Daarnaast legt betrokkene geen bewijzen van afstamming met zijn zoon voor, noch van de band met zijn zoon. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van de familie van zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn mogelijkheid op een job zou doen verliezen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is niet in het bezit van een arbeidskaart, dus is niet in de mogelijkheid legaal te werken in België.

Betrokkene verwijst naar zijn medische problemen waardoor hij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Er dient opgemerkt te worden dat dit medisch attest en de medische problematiek reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 12.01.2026. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn aanvraag art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Betrokkene beweert dat zijn zus als mantelzorger voor hem fungeert. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat hij mantelzorg zou nodig hebben.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen zou gehad hebben met justitie en geen gevaar zou vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2023 in België zou verblijven, dat hij zich geïntegreerd zou hebben in onze samenleving, dat hij werkwilgig is, dat hij een gemotiveerde leerling is wat betreft de Nederlandse taal, dat hij een goede kennis Nederlands en Frans zou hebben, dat hij positieve getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: D., F.
geboortedatum: (...)1982
geboorteplaats: NADOR
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene beweert een zoon in België te hebben maar legt hier geen geboorteakte van voor. Het verwantschap is bijgevolg niet aangetoond.

Het gezins- en familieleven : het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadelen met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"2.1. Eerste middel: Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Doordat de bestreden beslissing het verzoek tot regularisatie afwijst omdat DVZ de mening is toegedaan dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die aan verzoekende partij de mogelijkheid verschaffen een regularisatieaanvraag in te dienen in België, en niet in zijn land van herkomst.

Terwijl art 9bis §1 Vr.W. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft...

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 Vr.W. schendt.

Verzoeker maakte op een zeer uitgebreide manier duidelijk waarom er sprake is van buitengewone omstandigheden.

2.1.1. Sociale en economische belangen

Verzoekende partij is in eerste instantie helemaal geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hiervan werden de bewijsstukken neergelegd bij het verzoekschrift.

DVZ beweert dat verzoeker door louter te stellen dat zijn sociale en economische belangen in België liggen, niet heeft aangetoond dat deze belangen zodanig hecht zijn dat een tijdelijk terugkeer onmogelijk is.

Dit is echter niet correct deze belangen zorgen er wel degelijk voor dat een tijdelijk terugkeer voor verzoeker onmogelijk is. Verzoeker heeft hier zowel financiële en emotionele steun gelet op het feit dat hij ziek heeft deze steun nodig. Daarnaast zal mede door het tekort aan steun in Marokko en zijn ziekte verzoeker niet het hoofd kunnen bieden aan de administratieve uitdagingen van Marokko waardoor een tijdelijke terugkeer onmogelijk is.

2.1.2. Recht op gezinsleven conform Artikel 8 EVRM

Verzoekende partij maakt in België deel uit van een gezin. Verzoeker verblijft bij zijn zus en haar vijf kinderen, hij leeft met hen op een duurzame wijze samen. Daarnaast heeft verzoeker ook nog een eigen zoon in België.

DVZ wimpelt het argument van zijn zoon af door simpelweg enkel te stellen dat er geen geboorteakte voorligt. Met betrekking tot het duurzaam gezinsleven van broer en zus wordt er beweerd dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat dit voldoende hecht is.

Verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 263.382 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad heeft geoordeeld dat ook al is een afstamming niet bewezen er ook feitelijke vormen van gezinsbeleving bij een 9bis aanvraag onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

DVZ had in de bovenvermelde zaak moeten nagaan of er voldoende betekenisvolle elementen waren waaruit het voortdurend karakter van de hechte band tussen verzoeker en het kind bleek. DVZ oordeelde echter louter omwille van het gebrek aan verwantschap dat er geen effectieve banden met het kind werden aangetoond en/of er geen schending was van artikel 8 EVRM. Zo'n handelwijze is volgens de RvV dan ook onzorgvuldig in het licht van artikel 8 EVRM.

In casu heeft DVZ ook in deze beslissing onzorgvuldig gehandeld in het licht van artikel 8 EVRM.

2.1.3. Besluit

Vreemd genoeg ontvangt verzoekende partij op 29.01.2026 een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van het feit dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met het feit dat een terugkeer naar Marokko voor een administratieve handeling heel de integratie van verzoeker teniet doet. Dit strookt niet met het belang dat DVZ hecht aan de integratie van vreemdelingen. Het is tegenstrijdig om enerzijds integratie als voorwaarde op te leggen voor heel wat verblijfsstatuten en anderzijds de reeds bereikte integratie van andere vreemdelingen teniet doen voor loutere administratieve handelingen.

De DVZ houdt tevens geen rekening met het feit dat verzoeker medische steun nodig heeft van zijn zus.

DVZ houdt ook geen rekening met de feitelijke vorm van gezinsbeleving en het feit dat indien verzoeker moet terugkeren, ook slechts tijdelijk, dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het is volgens verzoeker werkelijk disproportioneel om hem te verplichten terug te keren naar Marokko gezien hij daar niets of niemand meer heeft. En dit terwijl artikel 9bis §1 voorziet in de mogelijkheid om de aanvraag tot regularisatie te richten aan de burgemeester van de gemeente waarin de vreemdeling verblijft.

Door dergelijk onlogische en zeer starre houding aan te nemen geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de indruk zich een soort instantie te wanen die ten allen prijze dient te vermijden een positieve beslissing af te leveren, in plaats van het dossier op een wettelijke en correcte wijze te onderzoeken en een objectief gemotiveerde beslissing af te leveren. Zulks is niet correct.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het

land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden weigeringsbeslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker voert in eerste instantie zijn integratie en de hechtheid van zijn sociale en economische belangen in België aan. Verwerende partij heeft hierover gemotiveerd dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing blijven. De Raad treedt deze beoordeling bij.

Verzoeker verwijst voorts naar zijn gezondheidstoestand als element dat terugkeer onmogelijk maakt. Zijn medische problematiek werd echter reeds ten gronde onderzocht in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 12 januari 2026 ongegrond werd verklaard. In die procedure werd vastgesteld dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat geen medische contra-indicatie voor reizen voorligt. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan ten opzichte van wat in die procedure werd aangevoerd, zodat de medische elementen geen andere beoordeling wettigen. De loutere herhaling van reeds beoordeelde medische gegevens volstaat niet om te besluiten dat zijn gezondheidstoestand een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Verzoeker beroept zich voorts op artikel 8 van het EVRM, dat het recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven waarborgt. De Raad onderzoekt in eerste instantie of verzoeker een beschermenswaardig gezins- of familieleven aanvoert in de zin van die bepaling. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhangt van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het gezins- of familieleven waarop hij zich beroept.

De relatie tussen meerderjarige familieleden — waaronder broers en zussen — valt slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien, naast de familieband, bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33). Verwerende partij heeft gemotiveerd dat het louter samenwonen met zijn zus en haar kinderen niet volstaat en dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken. Verzoeker weerhoudt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen waaruit een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met een bijzonder en duurzaam karakter zou blijken.

Wat de aangevoerde band met zijn zoon betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen bewijs van afstamming voorlegt en evenmin concrete gegevens aanbrengt waaruit een effectief beleefde en duurzame band met dit kind blijkt. Verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker niet samenwoont met dit kind en geen begin van bewijs van affectieve banden heeft voorgelegd. Ook feitelijke vormen van gezinsbeleving vereisen een begin van bewijs van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Verzoeker legt niets voor waaruit zulke banden zouden blijken. Nu verzoeker geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aannemelijk maakt, kan verwerende partij zonder kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid hebben geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid oplevert die een aanvraag vanuit België rechtvaardigt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Tweede middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag vanuit België rechtvaardigen.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de

algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.2.1. Toelichting:

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag onontvankelijk omdat de aangevoerde elementen door verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

Nochtans heeft verzoekende partij heel wat argumenten gegeven waarom het wel degelijk schadelijk zal zijn voor hem als hij terug moeten keren naar Marokko om aldaar de visumprocedure te moeten opstarten.

Op p. 2 van de bestreden beslissing stelt DVZ dat zij geen schending ziet van artikel 8 EVRM en dat er geen vorm van afhankelijkheid is die een eventuele tijdelijk verwijdering een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Nochtans is net dat een belangrijk onderdeel van de buitengewone omstandigheden, nl. dat deze feitelijke gezinsvorming met zowel de kinderen van zijn zus als zijn eigen zoon teniet zal worden gedaan bij terugkeer naar Marokko. Verzoeker heeft reeds in het verleden gescheiden moeten leven van zijn zoon en wilt kosten wat het kost niet opnieuw door dezelfde situatie gaan. Zoals hier boven ook reeds aangehaald komt DVZ te kort in de motivering omtrent deel zijn van een feitelijk gezin en wordt enkel aangehaald dat er geen geboortekte voorligt.

DVZ stelt steeds dat het zou gaan om een tijdelijk vertrek maar specificeert niet 'hoelang' tijdelijk kan zijn. Het zou verzoeker heel wat maanden tot een jaar kosten tot zijn terugkeer naar België. In die tijd zullen zij alles verliezen dat zij hier hebben.

Dit houdt voor verzoeker geen steek, in de hypothese dat verzoekers hun regularisatieaanvraag vanuit Marokko doen, zal tegen de tijd dat DVZ hun aanvraag beoordeelt, het grootste deel van hun motivering in de regularisatieaanvraag verloren zijn. De sociale contacten zullen verwateren en zal hij door de scheiding ook feitelijk geen deel meer zijn van het gezin.

De motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing is dus manifest gebrekkig

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet correct werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Integendeel, verzoeker geeft er blijk van de motieven van de bestreden beslissingen te kennen nu hij de motieven inhoudelijk betwist. Verzoeker voert in wezen dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker met zijn tweede middel op algemene wijze aanvoert dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende zou zijn gemotiveerd omdat verwerende partij de door hem aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard, stelt de Raad vast dat verzoeker niet preciseert welke motieven ontoereikend, onduidelijk of tegenstrijdig zouden zijn, noch aantoonst dat de in de eerste bestreden beslissing vermelde overwegingen de genomen beslissing niet kunnen dragen.

Voor zover verzoeker herhaalt dat er sprake zou zijn van een beweerde schending van artikel 8 van het EVRM wegens de feitelijke gezinsvorming met de kinderen van zijn zus en zijn eigen zoon, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van dit aspect in het kader van het eerste middel, waaruit blijkt dat verwerende partij zonder kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid heeft geoordeeld dat geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond.

Waar verzoeker verder aanvoert dat een terugkeer naar het land van herkomst in het kader van de reguliere procedure maanden tot zelfs een jaar in beslag zou kunnen nemen, zodat het gezinsleven en de sociale banden die hij in België heeft opgebouwd zouden verwateren, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee louter een hypothese opwerpt omtrent de duur van een eventuele visumaanvraag. Het enkele feit dat een aanvraag via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene procedure een zekere tijd in beslag kan nemen, volstaat niet om te besluiten dat sprake is van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door een schending van de formele of materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag niet-ontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard, op basis van een gebrekkige motivering.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

2.3.1. Toelichting :

Verzoekende partij verblijft al sinds 2023 in België. Dat is intussen 3 jaar lang. Verzoeker is zijn zoon achterna gegaan en kan gelet op zijn medische situatie en zijn gezinsleven in België niet terugkeren. Bovendien heeft hij niemand in Marokko om op terug te vallen, aangezien de financiële en emotionele steun gegeven wordt door zijn zus die in België woont.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij vraagt zich af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partij minstens een jaar nodig zullen hebben om aan een visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zullen krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in België als zijn enige thuis, en zijn zus, haar kinderen en zijn die als het ware zijn Belgische familie vormt) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in de vreemdelingenwet en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

Het gezinsleven van verzoekende partij wordt niet in aanmerking genomen. Zijn ziekte wordt ook niet in aanmerking genomen. Er wordt slechts vermeld dat hierin reeds een beslissing is gekomen. Nochtans is dit ook van belang in zijn aanvraag op grond van 9bis en maakt dit deel uit van de buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag niet-ontvankelijk te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat, gelet op zijn verblijf in België sinds 2023, zijn integratie, zijn gezinsleven en zijn ziekte, het onredelijk is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Volgens verzoeker bestaat er een wanverhouding tussen

de door hem aangevoerde elementen en de getroffen beslissing, mede omdat een verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen tot disproportionele gevolgen zou leiden, zodat deze niet kan worden beschouwd als een beslissing die door een redelijk denkend bestuur had kunnen worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoeker met dit middel in wezen opnieuw de elementen herneemt die reeds werden aangevoerd in het kader van het eerste en het tweede middel, met name zijn verblijf in België sinds 2023, zijn integratie, zijn gezinsleven, zijn medische situatie en de beweerdde moeilijkheden verbonden aan een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Deze elementen werden evenwel door verwerende partij onderzocht en reeds hierboven door de Raad beoordeeld, zonder dat daarbij een kennelijke onredelijkheid werd vastgesteld.

Door te stellen dat de bestreden beslissing “te verregaand” en “overdreven” is en dat een andere beslissing meer aangewezen zou zijn geweest, toont verzoeker niet aan dat de eerste en tweede bestreden beslissing zodanig onevenwichtig zijn dat zij niet door een redelijk denkend bestuur hadden kunnen worden genomen. Het louter aanvoeren van persoonlijke nadelige gevolgen of ongemakken die gepaard gaan met de toepassing van de wettelijke regeling volstaat niet om te besluiten dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een manifeste wanverhouding vertoont tussen de aangevoerde motieven en het genomen dispositief, zodat geen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT